A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2024. március 14.*

„Tagállami kötelezettségszegés – EUMSZ 258. cikk – (EU) 2018/1972 irányelv – Európai Elektronikus Hírközlési Kódex – Az átültetés és az átültetésre irányuló intézkedések bejelentésének hiánya – Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Átalányösszeg és kényszerítő bírság megfizetésére való kötelezés iránti kérelem – A szankció összege megállapításának alapjául szolgáló szempontok”

A C-439/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 258. cikk és az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2022. július 5-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: U. Małecka, L. Malferrari, E. Manhaeve és J. Samnadda, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

Írország (képviselik: M. Browne, A. Joyce, M. Lane és D. O’Reilly, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: S. Brittain BL)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot, tanácselnökként eljárva, S. Rodin és L. S. Rossi (előadó) bírák,

főtanácsnok: T. Ćapeta,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Keresetlevelében az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– állapítsa meg, hogy Írország – mivel nem fogadta el az ahhoz szükséges valamennyi törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezést, hogy megfeleljen az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2018. L 321., 36. o.), vagy legalábbis e rendelkezéseket nem közölte a Bizottsággal – nem teljesítette az ezen irányelv 124. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;

– kötelezze Írországot, hogy fizessen a Bizottságnak napi 5544,9 euró összegnek megfelelő, legalább 1 376 000 eurót kitevő átalányösszeget;

– amennyiben az első franciabekezdésben leírt kötelezettségszegés a jelen ügyben hozandó ítélet kihirdetésének időpontjáig folytatódik, kötelezze Írországot arra, hogy fizessen a Bizottságnak napi 24 942,9 euró kényszerítő bírságot ezen időponttól a 2018/1972 irányelvből eredő kötelezettségeinek e tagállam általi teljesítésének időpontjáig, és

– Írországot kötelezze a költségek viselésére.

Jogi háttér

2 A 2018/1972 irányelv (2) és (3) preambulumbekezdése kimondja:

„(2) Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások meglévő keretszabályozásának részét képező öt irányelv […] működését a Bizottság köteles rendszeresen felülvizsgálni különösen annak meghatározása céljából, hogy a technológiai változások és a piaci fejlemények tükrében igényelnek-e módosítást.

(3) A digitális egységes piaci stratégiát felvázoló 2015. május 6-i közleményében a Bizottság közölte, hogy a távközlési keretszabályozás felülvizsgálata keretében olyan intézkedésekre fog összpontosítani, amelyek célja a nagy sebességű széles sávú hálózatokba való beruházás ösztönzése, a belső piaci megközelítés következetesebb alkalmazása a rádióspektrum-politikában és a spektrumgazdálkodásban, a valódi belső piaci feltételek érvényesítése az egységes szabályozás hiányának orvoslása által, a fogyasztók hatékony védelme, egyenlő versenyfeltételek és a szabályok következetes alkalmazásának biztosítása valamennyi piaci szereplő számára, valamint hatékonyabb szabályozási intézményi keret szavatolása.”

3 Ezen irányelv „Tárgy, hatály és célok” című 1. cikke a következőket írja elő:

„(1) Ez az irányelv létrehozza az elektronikus hírközlő hálózatokra, az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra, valamint a végberendezések egyes aspektusaira vonatkozó szabályozás harmonizált keretét. Megállapítja a nemzeti szabályozó hatóságok és adott esetben egyéb illetékes hatóságok feladatait, és eljárásokat alakít ki a keretszabályozásnak az [Európai] Unió egészében történő harmonizált alkalmazására.

(2) Ennek az irányelvnek a céljai:

a) az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások belső piacának létrehozása, ami a rendkívül nagy kapacitású hálózatok kiépítéséhez és elterjedéséhez, fenntartható versenyhez, az elektronikus hírközlési szolgáltatások közötti együttműködési képességéhez, a szolgáltatások elérhetőségéhez, a hálózatok és a szolgáltatások biztonságosságához és a végfelhasználók számára előnyökhöz vezet; és

b) a hatékony verseny és választás révén az Unió egészében a jó minőségű, megfizethető, nyilvánosan elérhető szolgáltatások nyújtásának biztosítása, azon esetek szabályozása, amikor a végfelhasználók, köztük a fogyatékossággal élők igényeit – azt illetően, hogy másokkal egyenlő alapon férjenek hozzá a szolgáltatásokhoz – a piac nem elégíti ki megfelelően, továbbá a szükséges felhasználói jogok meghatározása.

[…]”

4 Az említett irányelv „Átültetés a nemzeti jogba” című 124. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok 2020. december 21-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ezen irányelv rendelkezéseinek megfeleljenek. E rendelkezések szövegé[ről] haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A tagállamok 2020. december 21-től alkalmazzák ezeket a rendelkezéseket.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A rendelkezéseknek tartalmazniuk kell egy arra vonatkozó nyilatkozatot is, hogy a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel hatályon kívül helyezett irányelvekre történő hivatkozásait erre az irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.”

A pert megelőző eljárás és a Bíróság előtti eljárás

5 Mivel a Bizottság Írországtól nem kapott tájékoztatást az e tagállam által elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekről, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a 2018/1972 irányelvnek, ezen irányelv 124. cikkével összhangban, 2021. február 3-án felszólító levelet küldött az említett tagállamnak, és felhívta észrevételei megtételére.

6 2021. április 7-én az ír hatóságok válaszoltak erre a levélre, és kifejtették, hogy megkezdődött a 2018/1972 irányelv ír jogba való átültetésére irányuló eljárás, és hogy folyamatban van az átültető intézkedések kidolgozása.

7 Mivel az ír hatóságok nem szolgáltattak tájékoztatást ezen irányelv átültetésének ütemezéséről vagy időpontjáról, a Bizottság 2021. szeptember 23-án indokolással ellátott véleményt küldött Írországnak, amelyben felszólította Írországot, hogy 2021. november 23. előtt feleljen meg az irányelvnek.

8 A 2021. november 26-i levéllel kiegészített 2021. november 22-i levelükben az ír hatóságok az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő meghosszabbítását kérték. A Bizottság az új határidőt 2022. február 23-ra tűzte ki.

9 2022. február 22-én az ír hatóságok válaszoltak az indokolással ellátott véleményre, hivatkozva az ír jogalkotási ütemterv előre nem látható jellegére annak igazolása érdekében, hogy lehetetlen bizonyossággal előre látni a 2018/1972 irányelv átültetésének időpontját. Mindazonáltal kifejtették, hogy 2022 áprilisában továbbítani kívánják az átültető intézkedések egy részét az Oireachtasnak (ír parlament).

10 A Bizottság, mivel úgy ítélte meg, hogy Írország nem fogadta el az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges rendelkezéseket, 2022. április 6-án úgy határozott, hogy a jelen keresetet a Bíróság elé terjeszti.

11 2022. július 5-én a Bizottság benyújtotta a jelen keresetet.

12 2022. szeptember 16-i ellenkérelmében Írország azt kérte a Bíróságtól, hogy az átalányösszeg megfizetésére való kötelezést attól a feltételtől tegye függővé, hogy Írország a jelen ügyben hozott ítélet kihirdetésének napjától számított három hónapon belül nem ülteti át a 2018/1972 irányelvet.

13 2022. december 2-i viszonválaszában Írország helyesbítette kérelmeit, és azt kérte a Bíróságtól, hogy abban az esetben, ha úgy ítélné meg, hogy a jelen ügyben tartott tárgyalás időpontjában e tagállam teljes egészében átültette a 2018/1972 irányelvet:

– állapítsa meg, hogy az Írországnak a kényszerítő bírság megfizetésére való kötelezése iránti kérelemről már nem szükséges határozni, és

– állapítsa meg, hogy az Írországnak az átalányösszeg megfizetésére való kötelezése iránti kérelemről azért sem szükséges határozni, mert Írország számára jogilag lehetetlen lett volna, hogy alkotmányának tiszteletben tartásával átültesse ezt az irányelvet a Supreme Court (legfelsőbb bíróság, Írország) 2021. április 6-i Zalewski kontra Adjudication Officer ügyben hozott ítéletét (a továbbiakban: Zalewski ítélet) megelőzően, vagy másodlagosan, hogy az említett irányelv átültetése során felmerült nehézségek nem róhatók fel Írországnak, és a Bíróságnak azokat figyelembe kell vennie a kiszabható átalányösszeg kiszámításakor.

14 A jelen ügyben az írásbeli szakasz 2022. december 2-án lezárult.

15 Egy 2023. július 5-i beadvánnyal Írország arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy 2023. június 16-án közölte a Bizottsággal azokat az intézkedéseket, amelyek révén úgy véli, hogy teljes egészében átültette a 2018/1972 irányelvet, kivéve annak 110. cikkét, amelyet e tagállam szerint a lehető leghamarabb át kell ültetni.

16 A Bizottság 2023. október 3-án benyújtotta az ezzel kapcsolatos észrevételeit, és kiigazította kereseti kérelmeit.

17 A Bizottság úgy véli, hogy a szóban forgó intézkedések még nem biztosítják a 2018/1972 irányelv teljes körű átültetését, mivel nem ültetik át ezen irányelv 110. cikkét, és hogy ahhoz, hogy ezen átültetést teljesnek lehessen tekinteni, az e 110. cikket átültető intézkedéseket be kell jelenteni a Bizottságnak.

18 Mindemellett, figyelembe véve Írország által ezen irányelv átültetése terén elért eredményeket, a Bizottság a pénzügyi szankciókra vonatkozó kereseti kérelmeit is kiigazította.

19 Ami az átalányösszeget illeti, a Bizottság csökkentette a súlyossági együtthatót, és azt kéri, hogy a Bíróság 4 944 500 euró átalányösszeget alkalmazzon az említett irányelv átültetési határidejének lejártát követő naptól, azaz 2020. december 22-től 2023. június 8-ig terjedő időszak tekintetében, és napi 1100 euró összegen alapuló átalányösszeget a jelen ítélet 15. pontjában említett intézkedések hatálybalépésének időpontjától, azaz 2023. június 9-től a jogsértés megszűnéséig, illetve ennek hiányában a jelen ügyben hozott ítélet kihirdetéséig terjedő időszak tekintetében.

20 A kényszerítő bírságot illetően a Bizottság immár azt javasolja, hogy a Bíróság napi 4950 euró kényszerítő bírságot szabjon ki addig az időpontig, amikor Írország teljes mértékben eleget tesz a 2018/1972 irányelv 124. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettségeknek.

21 Írország 2023. október 27-én benyújtotta a Bizottság kereseti kérelmeinek kiigazításával kapcsolatos észrevételeit. Ezen észrevételekben lényegében arra szorítkozott, hogy megismételte a védekezésül felhozott érveit, és különösen azt, amely a 2018/1972 irányelvnek a Zalewski ítélet kihirdetésének időpontját megelőző átültetésének lehetetlenségére vonatkozik.

22 2023. november 29-én Írország arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy ugyanezen a napon elfogadta a 2018/1972 irányelv 110. cikkét átültető intézkedéseket, és ezért úgy véli, hogy ezt az irányelvet teljes mértékben átültette a nemzeti jogába. Arra hivatkozik, hogy e körülmények között a kényszerítő bírság kiszabása már nem indokolt.

23 2023. december 14-i levelében a Bizottság fenntartotta, hogy tájékoztatja a Bíróságot ezen intézkedések értékelésének eredményéről, valamint az e tagállammal szembeni szankciók kiszabására vonatkozó kereseti kérelmeire gyakorolt esetleges következményekről.

24 A 2024. február 2-i beadványában a Bizottság tájékoztatta a Bíróságot, hogy a 2018/1972 irányelv Írország általi átültetését úgy lehet tekinteni, hogy az 2023. december 1-jén befejeződött, és részben elállt a keresetétől, visszavonta az e tagállam kényszerítő bírság fizetésére kötelezése iránti kérelmét, egyúttal kiigazította kereseti kérelmeit, amelyek az említett tagállam átalányösszeg fizetésére való kötelezésére irányulnak, és indítványozta ezen átalányösszeg 5 137 000 euró összegben való megállapítását.

25 2024. február 12-én Írország benyújtotta észrevételeit a Bizottság részleges elállásával és a kereseti kérelmei kiigazításával kapcsolatban.

A keresetről

Az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegésről

A felek érvelése

26 A Bizottság emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdése alapján a tagállamok kötelesek elfogadni azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az irányelveket az ezen irányelvekben előírt határidőn belül átültessék a nemzeti jogrendjükbe, és e rendelkezéseket haladéktalanul be kell jelenteniük a Bizottságnak.

27 A Bizottság kifejti, hogy a kötelezettségszegés fennállását azon helyzet alapján kell megítélni, amelyben a szóban forgó tagállam az indokolással ellátott véleményben rögzített határidő lejártakor volt.

28 Márpedig a jelen ügyben e határidő lejártakor, vagy akár a jelen kereset benyújtásának időpontjában Írország még nem fogadta el azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek a 2018/1972 irányelv nemzeti jogába való átültetéséhez, illetve azokat legalábbis nem közölte a Bizottsággal.

29 A Bizottság szerint Írország valójában nem vitatja a neki felrótt kötelezettségszegést, csupán gyakorlati és belső jellegű körülményekre hivatkozik annak igazolása érdekében. Márpedig valamely irányelv átültetésének elmaradása az irányelvben előírt határidőn belül nem igazolható ilyen körülményekkel.

30 Írország elismeri, hogy az ezen irányelvben előírt átültetési időpont előtt nem fogadta el azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a 2018/1972 irányelvnek.

31 Kifejti ugyanakkor, hogy egyrészt az ír kormány jóváhagyta a hírközlés szabályozásáról szóló törvényjavaslatot (a továbbiakban: törvényjavaslat), amelyet az ír parlament 2022 őszén vizsgál meg, és amely részben végrehajtja az említett irányelvet, másrészt pedig bemutatta a *statutory instrument* (rendeleti jellegű jogi aktus) SI nº 444 of 2022 aktust, amelyet már aláírtak és közzétettek, és amely a törvényjavaslat hatálybalépésétől alkalmazandó. Írország jelezte, hogy a törvényjavaslat végleges változatát és a rendeleti jellegű jogi aktust legkésőbb 2022. szeptember 30-ig közzéteszik, és hogy a törvényt valószínűleg legkésőbb 2022 végéig ki fogják hirdetni.

32 A késedelem igazolása érdekében Írország kifejti, hogy a Supreme Court of Ireland (legfelsőbb bíróság) a Zalewski ítéletben megállapította, hogy a Workplace Relations Commission (munkahelyi viszonyok bizottsága, Írország), amely a munkajogi jogviták rendezésével megbízott szerv Írországban, az ír alkotmány 37. cikkének megfelelően részt vesz az igazságszolgáltatásban. Ezáltal a Supreme Court (legfelsőbb bíróság) megváltoztatta korábbi ítélkezési gyakorlatát.

33 Így az ezen ítéletből következő, az igazságszolgáltatással megbízott szervekre alkalmazandó új alkotmányos követelményeknek való megfelelés érdekében a törvényjavaslat kiigazításának szükségessége az e javaslat szerkesztésében bekövetkezett késedelem fő oka volt. Az említett ítélet ugyanis nagymértékben növelte az ír alkotmányjog értelmében az igazságszolgáltatásra is kiterjedőnek tekintett hatáskörök számát, így a korábban tisztán közigazgatási vagy szabályozási hatáskörrel rendelkezőnek minősülő szerveket úgy lehet tekinteni, mint amelyek részt vesznek az igazságszolgáltatásban bizonyos szabályozási hatásköreik gyakorlása során, különösen azokban, amelyek a jogalanyokat a jogvitákban megillető jogokról való döntést foglalnak magukban.

34 E körülmények között a 2018/1972 irányelv Írország általi végrehajtásának késedelme elsősorban az ezen irányelv új alkotmányos követelményeknek megfelelő végrehajtásának biztosítása érdekében tett jelentős erőfeszítéseknek tudható be, amely követelmények az említett irányelv átültetési határidejének lejártát követően merültek fel. Egyébiránt e határidő betartása nem tette volna lehetővé a Zalewski ítélet figyelembevételét, ami annak megállapításához vezethetett volna, hogy jogellenes volt az a mód, ahogyan Írország ugyanezen irányelvet végrehajtotta.

A Bíróság álláspontja

35 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a kötelezettségszegést a tagállamban az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejártakor fennálló helyzet alapján kell megítélni, és a későbbi változásokat a Bíróság nem veheti figyelembe (2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A Bíróság egyébiránt több alkalommal kimondta, hogy ha valamely irányelv kifejezetten előírja a tagállamok számára az annak biztosítására vonatkozó kötelezettséget, hogy az ezen irányelv végrehajtásához szükséges rendelkezésekben hivatkozás történjen az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást fűzzenek, mindenképp szükséges, hogy a tagállamok a szóban forgó irányelv vonatkozásában pozitív átültető jogi aktust fogadjanak el (2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 A jelen ügyben az indokolással ellátott véleményre adandó válasz Bizottság által meghosszabbított határideje 2022. február 23-án lejárt. Következésképpen az ebben az időpontban hatályos belső jogi szabályozás fényében kell megvizsgálni, hogy a hivatkozott kötelezettségszegés fennállt-e, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 E tekintetben nem vitatott, hogy az említett időpontig Írország nem fogadta el a 2018/1972 irányelv átültetésének biztosításához szükséges intézkedéseket, következésképpen pedig nem is jelentette be ezeket az intézkedéseket a Bizottságnak.

39 Kötelezettségszegésének igazolása érdekében Írország arra hivatkozik, hogy figyelembe kell venni az igazságszolgáltatással megbízott szervekre alkalmazandó új alkotmányos követelményeket, amelyek a Zalewski ítéletből erednek, ami a jogalkotási eljárást igen összetetté tette.

40 Márpedig ez az érv nem igazolhatja a Bizottság által felrótt kötelezettségszegést.

41 A 2018/1972 irányelv átültetésére irányuló belső jogalkotási folyamat állítólagosan összetett jellege ugyanis nem lehet releváns, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely tagállamon belül alkalmazott gyakorlatok vagy az ott előálló helyzetek nem igazolhatják az uniós irányelvekből eredő kötelezettségek és határidők tiszteletben tartásának elmulasztását, következésképpen pedig ezen irányelvek késedelmes vagy hiányos átültetését sem (2021. január 13-i Bizottság kontra Szlovénia [MiFID II] ítélet, C-628/18, EU:C:2021:1, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Ezért meg kell állapítani, hogy Írország – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt, a Bizottság által meghosszabbított határidő lejártáig nem fogadta el a 2018/1972 irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, és következésképpen nem jelentette be e rendelkezéseket a Bizottságnak – nem teljesítette az ezen irányelv 124. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján benyújtott kérelmekről

A kényszerítő bírság megfizetésére való kötelezés iránti kérelemről

43 Amint a jelen ítélet 24. pontjában megállapítást nyert, a 2024. február 2-i beadványában a Bizottság elismerte, hogy a 2018/1972 irányelv Írország általi átültetését úgy lehet tekinteni, hogy az 2023. december 1-jén befejeződött, és ezért visszavonta a kényszerítő bírság kiszabása iránti kérelmét.

44 E körülmények között már nem szükséges határozni e kérelemről.

Az átalányösszeg megfizetésére való kötelezés iránti kérelemről

– *A felek érvelése*

45 Keresetlevelében a Bizottság hangsúlyozza egyrészt, hogy a 2018/1972 irányelvet rendes jogalkotási eljárás keretében fogadták el, és ezért az az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének hatálya alá tartozik, másrészt pedig az, hogy Írország nem tett eleget az ezen irányelv 124. cikkében előírt kötelezettségeknek amiatt, hogy e tagállam nem jelentette be neki az ezen irányelvet átültető rendelkezéseket, nyilvánvalóan az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében az említett irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésének hiányát jelenti.

46 A Bizottság emlékeztet arra, hogy „Az [EUMSZ 260. cikk] (3) bekezdésének végrehajtása” című 2011/C 12/01 közleményének (HL 2011. C 12., 1. o.) (a továbbiakban: 2011. évi közlemény) 23. pontjában kifejtette, hogy az általa az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján javasolt szankciókat ugyanazon módszer alapján fogja kiszámítani, mint amelyet az e 260. cikk (2) bekezdése alapján történő Bírósághoz fordulás esetén alkalmaz, amint azt „Az [EUMSZ 260. cikk] végrehajtása” című SEC(2005) 1658 közleményének (a továbbiakban: 2005. évi közlemény) 14–18. pontja ismerteti.

47 Következésképpen a szankció meghatározásának elsősorban a jogsértés súlyán, másodsorban annak időtartamán, harmadsorban pedig azon kell alapulnia, hogy biztosítani kell a szankció szükséges visszatartó hatását a jogsértés megismétlődésének elkerülése érdekében.

48 Elsősorban, ami a jogsértés súlyát illeti, a 2005. évi közlemény 16. pontjának és a 2011. évi közleménynek megfelelően a Bizottság a súlyossági együtthatót két paraméter, azaz egyrészt a jogsértés tárgyát képező uniós jogszabályok fontossága, másrészt pedig a szóban forgó egyéni és közérdekre gyakorolt hatásaik figyelembevételével határozza meg.

49 Ily módon egyrészt a Bizottság rámutat arra, hogy a 2018/1972 irányelv az elektronikus hírközlés területén a fő jogalkotási aktus. Mindenekelőtt az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex (a továbbiakban: EEHK) korszerűsíti az elektronikus hírközlésre vonatkozó uniós keretszabályozást azáltal, hogy megerősíti a fogyasztók választási lehetőségeit és jogait, magasabb szintű hírközlési szolgáltatási szabványokat biztosít, előmozdítja a rendkívül nagy kapacitású hálózatokba történő beruházásokat és elősegíti a vezeték nélküli hozzáférést a rendkívül nagy kapacitású összekapcsoltsághoz az Unió egészében. Továbbá az EEHK szabályokat állapít meg az elektronikus hírközlési ágazat szervezetére vonatkozóan, ideértve annak intézményi kialakítását és irányítását is. E kódex rendelkezései megerősítik a nemzeti szabályozó hatóságok szerepét

azáltal, hogy hatásköri minimumot határoznak meg e hatóságok számára, valamint azáltal, hogy megerősítik függetlenségüket, megállapítva a kinevezések kritériumait és az adatszolgáltatási kötelezettségeket. Ezenkívül az EEHK biztosítja a rádióspektrummal (a továbbiakban: spektrum) történő hatékony és eredményes gazdálkodást is. Ezek a rendelkezések megerősítik a spektrumhasználati engedélyek alapvető szempontjaira vonatkozó tagállami gyakorlatok koherenciáját. Az említett rendelkezések előmozdítják az infrastruktúra-szintű versenyt és a rendkívül nagy kapacitású hálózatok kiépítését az Unió egészében. Végezetül az EEHK szabályozza az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtásának különböző vonatkozásait, beleértve az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeket, a számozási erőforrásokat és a végfelhasználók jogait. E szabályok megerősítésének célja a fogyasztók biztonságának és védelmének növelése, különösen az e szolgáltatásokhoz megfizethető áron való hozzáférés tekintetében.

50 Másrészt a 2018/1972 irányelv ír jogba való átültetésének elmaradása először is hátrányosan érinti az Unió egészében érvényesülő szabályozási gyakorlatokat az elektronikus hírközlési rendszer irányítása, a spektrumhasználati engedélyek és a piacra jutási szabályok terén. Következésképpen a vállalkozások nem részesülnek sem a meglévő spektrumhasználati jogok megadására vagy megújítására vonatkozó következetesebb és kiszámíthatóbb eljárások előnyeiből, sem pedig a szabályozás kiszámíthatóságából, amely a spektrumhasználati engedélyek legalább 20 éves időtartamából ered. Az ilyen hiányosságok közvetlen hatással vannak a rendkívül nagy kapacitású hálózatok Unión belüli rendelkezésre állására és kiépítésére. Másodszor, a fogyasztók nem részesülhetnek az ezen irányelv által számukra biztosított olyan kézzelfogható előnyökből, mint amilyenek például a megfizethető hírközlési szolgáltatások nyújtásához való hozzáférésre vonatkozó megoldások, a szerződésekkel kapcsolatos egyértelmű tájékoztatás követelménye, az átlátható díjszabás alkalmazására vonatkozó kötelezettség, a hálózatszolgáltatók közötti váltás egyszerűsítése a megfizethetőbb kiskereskedelmi árak előmozdítása érdekében, valamint az üzemeltetők azon kötelezettsége, hogy a fogyatékossággal élő végfelhasználók számára egyenértékű hozzáférést biztosítsanak a hírközlési szolgáltatásokhoz.

51 Mivel a Bizottság nem azonosított súlyosító vagy enyhítő tényezőket, a jelen ügyben 10-es súlyossági együtthatót javasol. Az ilyen együtthatót a Bizottság szerint a 2023. június 9-ét követő, vagyis a 2018/1972 irányelv részleges átültetésére irányuló, Írország által bejelentett intézkedések hatálybalépésének időpontja utáni időszak tekintetében 2-re kell csökkenteni.

52 Másodsorban, ami a kötelezettségszegés időtartamát illeti, a Bizottság azt állítja, hogy az a 2018/1972 irányelv átültetési határidejének lejártát követő naptól, azaz 2020. december 22-től a jelen kereset Bírósághoz való benyújtására vonatkozó határozat elfogadásának időpontjáig, azaz 2022. április 6-ig tartó időszaknak felel meg. Ebből következik, hogy a releváns időszak tizenöt hónap. A 2005. évi közleménynek a 2011. évi közleménnyel összefüggésben értelmezett 17. pontjában előírt havi 0,10-es együttható alkalmazásával tehát az időtartamra vonatkozó együttható 1,5.

53 Harmadsorban, Írország fizetési képességét illetően a Bizottság „A Bizottság által az Európai Unió Bírósága előtt folyó kötelezettségszegési eljárásokban javasolt egyösszegű átalánybírságok és napi kényszerítő bírságok számítási módszerének módosítása” című 2019/C 70/01 közleményében (HL 2019. C. 70., 1. o.) előírt „n” együtthatót alkalmazta. Ez az együttható két tényezőt vesz figyelembe, nevezetesen az érintett tagállam bruttó hazai termékét (GDP), és intézményi súlyát, amelyet az e tagállam európai parlamenti mandátumainak száma képvisel.

54 Még ha a Bíróság a 2022. január 20-i Bizottság kontra Görögország (Állami támogatások visszatérítettése – Ferronickel) ítéletében (C-51/20, EU:C:2022:36) már meg is kérdőjelezte mind e második tényező, mind pedig az e közleményben előírt 4,5-ös kiigazítási együttható relevanciáját, a Bizottság mindazonáltal úgy határozott, hogy a jelen ügyben az e közleményben előírt kritériumokat alkalmazza egy olyan új közlemény elfogadásáig, amely figyelembe veszi a Bíróság e közelmúltbeli ítélkezési gyakorlatát.

55 Így „A kötelezettségszegési eljárások keretében a Bizottság által az Európai Unió Bíróságának javasolt egyösszegű átalánybírságok és kényszerítő bírságok meghatározásához használt adatok aktualizálása” című 2022/C 74/02 bizottsági közlemény (HL 2022. C 74., 2. o.) (a továbbiakban: 2022. évi közlemény) alapján az „n” együttható Írország esetében 0,61. A Bizottság azonban a 2023. október 3-i észrevételeiben a „Pénzügyi szankciók a kötelezettségszegési eljárásokban” című 2023/C 2/01 bizottsági közlemény (HL 2023. C 2., 1. o.) (a továbbiakban: 2023. évi közlemény) I. mellékletében az e tagállamra ezentúl előírt 0,55 „n” együtthatót alkalmazta.

56 Az „Uniós jog: jobb eredmények elérése a jobb alkalmazás révén” című 2017/C 18/02 közleményének (HL 2017. C 18., 10. o.) megfelelően a Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy Írországra szabjon ki átalányösszeget a 2018/1972 irányelvben előírt átültetési határidő lejártát követő nap és azon időpont közötti időszakra, amikor – vagyis 2023. december 1-jén – e tagállam teljes mértékben eleget tesz az ezen irányelvből eredő kötelezettségeinek.

57 A 2005. évi közlemény 20. pontjából kitűnik, hogy az átalányösszegnek legalább egy minimális állandó alappal kell rendelkeznie, amely azt az elvet tükrözi, hogy minden olyan eset, amikor huzamosabb ideig elmulasztják az uniós jog végrehajtását, önmagában, minden súlyosbító körülménytől függetlenül veszélyt jelent a jogszerűség elvére egy jogra épülő közösségben, és ez indokolja a megfelelő mértékű szankció kiszabását. A 2022. évi közleménynek megfelelően Írország esetében a minimális átalányösszeg 1 376 000 euró.

58 Amennyiben az átalányösszeg kiszámításának eredménye meghaladná ezt a minimális átalányösszeget, a Bizottság a 2005. és a 2011. évi közleményben meghatározott módszer alkalmazásával azt javasolja a Bíróságnak, hogy az átalányösszeget úgy határozza meg, hogy a napi összeget szorozza meg azon napok számával, amelyek során az érintett jogsértés a szóban forgó irányelvben előírt átültetési határidő lejártát követő nap és e jogsértés megszűnésének időpontja, illetve ennek hiányában az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján hozott ítélet kihirdetésének időpontja között fennállt. Így az átalányösszeg napi összegét úgy kell kiszámítani, hogy az átalányösszeg napi összegének kiszámítására alkalmazandó egységes átalányalapot meg kell szorozni a súlyossági együtthatóval és az „n” együtthatóval. Márpedig ez az egységes átalányalap a 2023. évi közlemény I. mellékletének 2. pontja értelmében 1000 euró. A jelen ügyben a súlyossági együttható a kötelezettségszegés első 899 napján, azaz 2020. december 22. és 2023. június 8. között 10-es, a 2023. június 9-én kezdődő időszak tekintetében pedig 2-es. Az „n” együttható 0,55. Ebből következik, hogy az átalányösszeg a 2020. december 22. és 2023. június 8. közötti időszakban 4 944 500 euró, a 2023. június 9-től kezdődő időszak tekintetében pedig napi 1100 euró addig a napig, amely megelőzi azt a napot, amelyen Írország teljes mértékben eleget tett a 2018/1972 irányelvből eredő kötelezettségeinek, vagyis 2023. november 30-ig. Következésképpen a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság kötelezze Írországot 5 137 000 euró átalányösszeg fizetésére.

59 Ellenkérelmében Írország csupán azt kéri, hogy a Bíróság – a pert megelőző eljárás során a 2018/1972 irányelv késedelmes átültetésének igazolása érdekében hivatkozott okokra tekintettel – kötelezze őt a jelen ügyben hozott ítélet kihirdetését követően három hónap elteltével fizetendő átalányösszeg megfizetésére abban az esetben, ha e határidő lejárta előtt elmulasztja ezen irányelv átültetését.

60 Válaszában a Bizottság ebből azt a következtetést vonja le, hogy Írország hallgatólagosan azt kéri, hogy az átalányösszeg megfizetésére feltételesen és időbeli halasztással kötelezzék.

61 Azonban a Bizottság azt állítja, hogy e kérelmet el kell utasítani. Írország ugyanis a 2018/1972 irányelv átültetésével kapcsolatos késedelmének okait lényegében az említett átültetéssel kapcsolatos alkotmányos nehézségekre való hivatkozással magyarázza csupán. Ezen indokok azonban nem elegendőek az ilyen kötelezettségszegés igazolásához, annál is inkább, mivel e kötelezettségszegés továbbra is fennállt, és mivel e tagállam nem tanúsított együttműködést.

62 Viszonválaszában Írország kifejti, hogy a Bizottság állításaival ellentétben az eljárás során végig párbeszédet folytatott ezzel az intézménnyel. Továbbá egyáltalán nincs helye átalányösszeg kiszabásának. Egyrészt ugyanis az eredeti késedelem, vagyis az említett irányelv átültetésére meghatározott időpont, azaz 2020. december 21. és a Zalewski ítélet meghozatalának időpontja, azaz 2021. április 6. közötti időszaknak megfelelő késedelem a Covid19-világjárvánnyal és az általa okozott zavarokkal függ össze. Másrészt egy olyan, joggyakorlatot megváltoztató ítélet, mint a Zalewski ítélet, rendkívül szokatlan esemény.

63 Ily módon a 2018/1972 irányelv átültetésében Írország által 2021. április 6-tól tanúsított késedelem tehát olyan körülményeknek tudható be, amelyek teljes mértékben kívül estek az ellenőrzésén.

64 E körülmények között az átalányösszeg megfizetésére való kötelezésnek semmilyen visszatartó hatása nincs Írországra nézve, következésképpen arra nem kerülhet sor, feltéve hogy a jelen ügyben tartott tárgyalás időpontjában a 2018/1972 irányelvet átültették.

65 Másodlagosan Írországot nagyon alacsony átalányösszeg megfizetésére kell kötelezni. Azok az okok ugyanis, amelyek miatt Írország nem ültette át a 2018/1972 irányelvet, lehetővé teszik annak megállapítását, hogy e tagállam olyan leküzdhetetlen nehézségekkel szembesült, amelyekért egyáltalán nem volt felelős.

– *A Bíróság álláspontja*

66 Mivel – amint az a jelen ítélet 42. pontjából kitűnik – bizonyított, hogy az indokolással ellátott véleményben előírt, a Bizottság által meghosszabbított határidő lejártakor Írország az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében egyetlen, a 2018/1972 irányelv átültetésére irányuló intézkedést sem jelentett be a Bizottságnak, az így megállapított kötelezettségszegés e rendelkezés hatálya alá tartozik.

67 A Bizottság átalányösszeg kiszabását kéri.

68 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az átalányösszeg fizetésére kötelezés célja az említett rendelkezés jogcímén többek között annak értékelésén alapul, hogy az érintett tagállamot terhelő kötelezettségek teljesítésének elmulasztása milyen következményekkel jár a

magán- és közérdekek szempontjából, különösen ha a kötelezettségszegés hosszú időn keresztül fennállt (lásd ebben az értelemben: 2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Ami az átalányösszeg jelen ügyben való kiszabásának helyénvalóságát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság feladata, hogy az egyes esetekben az előtte folyamatban lévő ügy körülményeitől függően, valamint a meggyőzés és visszatartás szerinte szükséges mértéke alapján meghatározza az uniós jog hasonló megsértése megismétlődésének a megelőzéséhez szükséges megfelelő pénzügyi szankciókat (2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy annak ellenére, hogy Írország a pert megelőző eljárás során végig együttműködött a Bizottság szolgálataival, és hogy tájékoztatta ez utóbbiakat azokról az okokról, amelyek megakadályozták őt abban, hogy biztosítsa a 2018/1972 irányelv ír jogba való átültetését, a megállapított kötelezettségszegést övező valamennyi jogi és ténybeli körülmény, azaz az ezen átültetéshez szükséges intézkedések közlésének teljes hiánya az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejártakor, sőt még a jelen kereset benyújtásának időpontjában is arra utal, hogy az uniós jog jövőbeli, hasonló módon ismétlődő megsértéseinek tényleges megelőzése a jellegénél fogva megköveteli olyan visszatartó intézkedések elfogadását, mint az átalányösszeg kiszabása (lásd analógia útján: 2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

71 Ezt az értékelést nem vonja kétségbe Írországnak a jelen ítélet 62. pontjában ismertetett érvelése sem.

72 Egyrészt ugyanis a Zalewski ítélet kihirdetésével kapcsolatos állítólagos nehézségek nem lehetnek relevánsak, mivel – amint arra a jelen ítélet 41. pontja emlékeztet – a valamely tagállamon belül alkalmazott gyakorlatok vagy az ott előálló helyzetek nem igazolhatják az uniós irányelvekből eredő kötelezettségek és határidők tiszteletben tartásának elmulasztását, következésképpen pedig ezen irányelvek késedelmes vagy hiányos átültetését sem.

73 Másrészt, ami a 2020 elején kinyilvánított Covid19-világjárvány hatásait illeti, elegendő megjegyezni, hogy az uniós jogalkotónak meg kellett volna hosszabbítania a 2018/1972 irányelv átültetési határidejét, ha úgy ítélte volna meg, hogy e világjárvány hatásai, amely az Unió egész területét érintette, olyanok voltak, amelyek megakadályozták a tagállamokat abban, hogy megfeleljenek az ezen irányelvből eredő kötelezettségeiknek.

74 A fentiekre tekintettel helyénvaló átalányösszeget kiszabni Írországgal szemben.

75 Ami ezen átalányösszeg kiszámítását illeti, emlékeztetni kell arra, hogy amikor a Bíróság e tárgykörben a Bizottság indítványai által kijelölt keretek között a mérlegelési jogkörét gyakorolja, az ő feladata akként meghatározni azt az átalányösszeget, amelynek megfizetésére valamely tagállamot az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében kötelezni lehet, hogy az egyrészt megfeleljen a körülményeknek, másrészt pedig arányos legyen az elkövetett jogsértéssel. Az e tekintetben jelentős tényezők között szerepelnek különösen olyan szempontok, mint a megállapított kötelezettségszegés súlya, továbbá e kötelezettségszegés fennállásának időtartama,

valamint a szóban forgó tagállam fizetési képessége (2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 Elsősorban a jogsértés súlyát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv teljes átültetésének biztosítása érdekében a nemzeti intézkedések elfogadására vonatkozó kötelezettség, illetve az ezen intézkedések Bizottságnak való bejelentésére vonatkozó kötelezettség az uniós jog teljes érvényesülésének biztosítása érdekében a tagállamok alapvető kötelezettségének minősül, és e kötelezettségek megsértését ezért egyértelműen súlyosnak kell tekinteni (2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – amint az a jelen ítélet 42. pontjából kitűnik – az indokolással ellátott véleményben előírt, a Bizottság által meghosszabbított határidő lejártakor, azaz 2022. február 23-án Írország nem teljesítette a 2018/1972 irányelvből eredő átültetési kötelezettségeit, így az uniós jog teljes érvényesülése nem volt biztosítva. E kötelezettségszegés súlyát növeli az a körülmény, hogy Írország ebben az időpontban még nem jelentett be semmilyen intézkedést ezen irányelv átültetése vonatkozásában.

78 Ezenkívül, amint azt a Bizottság hangsúlyozza, a 2018/1972 irányelv a fő jogalkotási aktus az elektronikus hírközlés területén.

79 Közelebbről, mindenekelőtt a 2018/1972 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében az irányelv „létrehozza az elektronikus hírközlő hálózatokra, az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra, valamint a végberendezések egyes aspektusaira vonatkozó szabályozás harmonizált keretét. Megállapítja a nemzeti szabályozó hatóságok és adott esetben egyéb illetékes hatóságok feladatait, és eljárásokat alakít ki a keretszabályozásnak az Unió egészében történő harmonizált alkalmazására”.

80 Továbbá ezen irányelv 1. cikkének (2) bekezdése szerint ezen irányelv célja egyrészt az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások belső piacának létrehozása, amely rendkívül nagy kapacitású hálózatok kiépítéséhez és elterjedéséhez, fenntartható versenyhez, az elektronikus hírközlési szolgáltatások interoperabilitásához, valamint a hálózatok és szolgáltatások biztonságához vezet, a végfelhasználók számára előnyök biztosítása mellett, másrészt célja, hogy a hatékony verseny és választás révén az Unió egész területén biztosítsa a jó minőségű és megfizethető, nyilvánosan elérhető szolgáltatások nyújtását, kezelje azokat az eseteket, amikor a végfelhasználók igényeit a piac nem elégíti ki megfelelően, beleértve a fogyatékossággal élő személyek igényeit is annak érdekében, hogy más felhasználókkal azonos feltételek mellett férhessenek hozzá a szolgáltatásokhoz, és meghatározza a végfelhasználók számára biztosítandó jogokat.

81 Végül, amint az az említett irányelv (2) és (3) preambulumbekezdéséből következik, az irányelv a technológiai változások és piaci fejlemények figyelembevétele érdekében módosítja az elfogadása előtt hatályban lévő szabályozási keretet.

82 Meg kell állapítani, hogy – amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik – a 2018/1972 irányelv átültetésének Írország általi elmulasztása először is hátrányosan érinti az Unió egészében érvényesülő szabályozási gyakorlatokat az elektronikus hírközlési rendszer irányítása, a spektrumhasználati engedélyek és a piacra jutási szabályok terén. Következésképpen a vállalkozások nem részesülnek sem a meglévő spektrumhasználati jogok megadására vagy

megújítására vonatkozó következetesebb és kiszámíthatóbb eljárások előnyeiből, sem pedig a szabályozás kiszámíthatóságából, amely a spektrumhasználati engedélyek legalább 20 éves időtartamából ered. Az ilyen hiányosságok közvetlen hatással vannak a rendkívül nagy kapacitású hálózatok Unión belüli rendelkezésre állására és kiépítésére. Másodszor, a fogyasztók nem részesülhetnek az ezen irányelv által számukra biztosított olyan kézzelfogható előnyökből, mint amilyenek például a megfizethető hírközlési szolgáltatások nyújtásához való hozzáférésre vonatkozó megoldások, a szerződésekkel kapcsolatos egyértelmű tájékoztatás követelménye, az átlátható díjszabás alkalmazására vonatkozó kötelezettség, a hálózatszolgáltatók közötti váltás egyszerűsítése a megfizethetőbb kiskereskedelmi árak előmozdítása érdekében, valamint az üzemeltetők azon kötelezettsége, hogy a fogyatékossággal élő végfelhasználók számára egyenértékű hozzáférést biztosítsanak a hírközlési szolgáltatásokhoz.

83 Mindemellett a jogsértés súlyának az átalányösszeg megállapítása érdekében történő értékelése keretében figyelembe kell venni, hogy az eljárás során Írország bejelentette a Bizottságnak azokat az intézkedéseket, amelyek a 2018/1972 irányelv összes rendelkezésének átültetésére irányulnak.

84 Másodsorban, a jogsértés időtartamát illetően emlékeztetni kell arra, hogy ezen időtartamot főszabály szerint a tényállás Bíróság általi mérlegelése időpontjának figyelembevételével kell értékelni, és hogy a tényállás ezen értékelését úgy kell tekinteni, mint amelyre az eljárás befejezésének időpontjában kerül sor (lásd ebben az értelemben: 2021. február 25-i Bizottság kontra Spanyolország [Adatvédelmi irányelv – A büntetőjog területe] ítélet, C-658/19, EU:C:2021:138, 66. és 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 Ami egyrészt azon időszak kezdetét illeti, amelyet az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kiszabandó átalányösszeg meghatározásakor figyelembe kell venni, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a napi kényszerítő bírságtól eltérően a szóban forgó kötelezettségszegés időtartamának értékeléséhez figyelembe veendő időpont nem az, amikor lejár az indokolással ellátott véleményben előírt határidő, hanem az az időpont, amikor a szóban forgó irányelv átültetésére előírt határidő lejár (lásd ebben az értelemben: 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 79. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 90. pont).

86 A jelen ügyben érvényesen nem vitatható, hogy a 2018/1972 irányelv 124. cikkében meghatározott átültetési határidő lejártáig, vagyis 2020. december 21-ig Írország nem fogadta el az ezen irányelv átültetésének biztosításához szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, következésképpen pedig nem is jelentette be azokat a Bizottságnak.

87 Másrészt, a Bizottság kereseti kérelmeinek kiigazításával kapcsolatos 2024. február 12-i észrevételeiben Írország nem vitatja, hogy a 2018/1972 irányelv átültetését az ír jogba úgy lehet tekinteni, hogy az 2023. december 1-jén befejeződött.

88 Ebből következik, hogy a jelen ítélet 42. pontjában megállapított kötelezettségszegés a 2020. december 22. és 2023. november 30. közötti időszakban, azaz egy 1073 napos időszakban állt fenn, amely nagyon hosszú időtartamnak minősül.

89 Ugyanakkor figyelembe kell venni, hogy ez az időtartam részben olyan rendkívüli körülményekből eredhetett, amelyek a Covid19-világjárványhoz kapcsolódtak. Írország ugyanis azt állítja – anélkül, hogy ezt vitatnák –, hogy ezek az előre nem látható és akaratától független körülmények

késleltették a 2018/1972 irányelv átültetéséhez szükséges jogalkotási folyamatot, következésképpen meghosszabbították azt az időszakot, amelynek során e kötelezettségszegés fennállt.

90 Harmadsorban, ami a szóban forgó tagállam fizetési képességét illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy e tagállamnak a tényállás Bíróság általi vizsgálata időpontjában ismert GDP-jét kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: 2020. július 16-i Bizottság kontra Románia [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-549/18, EU:C:2020:563, 85. pont; 2020. július 16-i Bizottság kontra Írország [A pénzmosás elleni küzdelem] ítélet, C-550/18, EU:C:2020:564, 97. pont).

91 Keresetlevelében a Bizottság azt javasolja, hogy Írország GDP-jén kívül kerüljön figyelembevételre e tagállam Unión belüli, az Európai Parlamentben őt megillető mandátumok számában kifejeződő intézményi súlya is. A Bizottság továbbá úgy véli, hogy 4,5-ös kiigazítási együtthatót kell alkalmazni azon szankciók arányosságának és visszatartó erejének biztosítása érdekében, amelyeknek az említett tagállamra való kiszabását kéri a Bíróságtól.

92 A Bíróság azonban a közelmúltban nagyon világosan kifejtette egyrészt, hogy az érintett tagállam intézményi súlyának figyelembevétele nem tűnik elengedhetetlennek a kellő elrettentés biztosításához, továbbá ahhoz, hogy e tagállamot jelenlegi vagy jövőbeli magatartásának megváltoztatására késztesse, másrészt pedig, hogy a Bizottság nem bizonyította azokat az objektív kritériumokat, amelyek alapján a 4,5-ös kiigazítási együttható értékét meghatározta (lásd ebben az értelemben: 2022. január 20-i Bizottság kontra Görögország [Állami támogatások visszatérítettése – Ferronickel] ítélet, C-51/20, EU:C:2022:36, 115. és 117. pont).

93 Figyelembe véve a jelen ügy összes körülményét, valamint tekintettel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése által a Bíróság részére biztosított mérlegelési jogkörre, amely rendelkezés kimondja, hogy a Bíróság által kiszabott átalányösszeg mértéke nem haladhatja meg a Bizottság által meghatározott összeget, meg kell állapítani, hogy a 2018/1972 irányelv 124. cikkének megsértéséből eredőhöz hasonló és az uniós jog teljes érvényesülését hátrányosan érintő jogsértések jövőbeli megismétlődésének tényleges megelőzése a jellegénél fogva megköveteli átalányösszeg kiszabását, amelynek összegét 4 500 000 euróban kell megállapítani.

94 Következésképpen Írországot kötelezni kell arra, hogy fizessen a Bizottságnak 4 500 000 euró átalányösszeget.

A költségekről

95 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. E szabályzat 141. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bíróság a keresetétől vagy a kérelmétől elálló felet kötelezi a költségek viselésére, ha a másik fél ezt az elállásra vonatkozó észrevételeiben kéri. E 141. cikk (2) bekezdése előírja, hogy a keresetétől vagy a kérelmétől elálló fél kérelmére azonban a Bíróság a másik felet kötelezi a költségek viselésére, ha ez a másik fél magatartása alapján indokoltnak látszik. Végül az említett 141. cikk (4) bekezdése szerint a költségviselésre irányuló kérelmek hiányában a felek maguk viselik saját költségeiket.

96 A jelen ügyben, jóllehet a Bizottság kérte Írország marasztalását, és a kötelezettségszegés megállapítást nyert, ezen intézmény részlegesen elállt a keresetétől anélkül, hogy kérte volna, hogy e tagállam viselje a jelen eljárásban felmerült költségeket. Egyébiránt a Bizottság elállására vonatkozó észrevételeiben az említett tagállam nem kérte, hogy a Bíróság a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

97 Mindemellett meg kell állapítani, hogy a Bizottság elállása Írország magatartásának eredménye volt, mivel e tagállam csak azt követően fogadta el és jelentette be a Bizottságnak a 2018/1972 irányelvet teljes körűen átültető intézkedéseket, hogy a jelen kereset benyújtásra került, és e magatartás volt az oka annak, hogy ezen intézmény arra irányuló kérelme, hogy a Bíróság kötelezze az említett tagállamot kényszerítő bírság fizetésére, okafogyottá vált, és azt a Bizottság visszavonta.

98 E körülmények között, és mivel nem tehető releváns különbség a jelen ítélet 42. pontjában megállapított kötelezettségszegéssel és a Bizottság részleges elállásával kapcsolatos költségek között, úgy kell határozni, hogy Írország a saját költségein felül viseli a Bizottság részéről felmerült költségeket is.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következőképpen határozott:

1) Írország – mivel az indokolással ellátott véleményben előírt, az Európai Bizottság által meghosszabbított határidő lejártáig nem fogadta el az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, és következésképpen nem jelentette be e rendelkezéseket a Bizottságnak – nem teljesítette az ezen irányelv 124. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság kötelezi Írországot, hogy fizessen az Európai Bizottságnak 4 500 000 euró átalányösszeget.

3) A Bíróság Írországot kötelezi a saját költségein felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások